

PAUL VAN LOON

WEERWOLF AVONTUREN

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1. HELP!

Het is nacht in het Weerwolvenbos.
De bomen werpen donkere schaduwen.
Wind ruist door de takken.
Bladeren ritselen.
In het licht van de volle maan rent een kleine
gestalte.
Hijgend springt ze over boomwortels.
Ze kruipt door struiken.
Ze rent over donkere paadjes.
Opeens blijft ze stil staan.
Ze kijkt zoekend om zich heen.
Maanlicht schijnt op haar wolvensnuit.
Haar zwarte haren glanzen.
Een eekhoorn rent verschrikt weg over een
boomtak.
Hij heeft nog nooit een weerwolf gezien.
Snel kruipt hij in een holletje in de boom.
'Sorry, eekhoorntje,' gromt Noura zacht.
'Ik wilde jou niet aan het schrikken maken.
Ik heb namelijk afgesproken met Dolfje, weet je.
We gaan weer samen avonturen beleven.'
Het eekhoorntje steekt zijn hoofdje uit het
holletje.
Vragend kijkt het naar Noura.
Noura zucht.

‘Wij zouden elkaar hier ontmoeten in het
Weerwolenbos.

Bij de boom van opa weerwolf.

Dolfje weet hier heel goed de weg, maar ik ben een
beetje verdwaald, geloof ik.

Hier zijn twee paden.

Eentje gaat naar links.

De andere gaat naar rechts.

Maar welk pad moet ik nu kiezen?

Het linker- of het rechterpad?’

Het eekhoorntje haalt zijn schouders op.

Opeens klinkt er een stem in de verte.

Noura hoort: ‘Oe... aa...’

Het lijkt of iemand haar naam roept.

Nee, dat is vast een vogel, denkt ze.

Een uil die roept in de nacht.

Noura aarzelt even.

Dan kiest ze het linkerpad.

Snel rent ze verder.

Dolfje, waar ben je? denkt ze.

Ik ben de weg kwijt!

Plotseling kraakt er iets.

Voetstappen.

Verschrikt kijkt Noura om.

De voetstappen klinken dichterbij.

Ze rent onder de bomen door.

Hoog boven het bos drijven wolken langs de maan.
Nog steeds hoort ze voetstappen.

En nu hoort ze ook een mompelende stem.

Een schaduw beweegt tussen de boomstammen.

Met grote passen komt de schaduw achter Noura
aan.

Hijgend rent zij verder.

Waar is Dolfje?

Waar is de boom van opa weerwolf?

Opeens is het donker.

De maan is helemaal achter de wolken
verdwenen.

Dan... **KRAK!**

Noura trapt ergens op.

KRAK!

Er is geen grond meer onder haar voeten.

Een gat.

Noura valt.

Haar benen spartelen in het niets.

'Help, Dolfje!' roept ze.

'Help...'

Dolfje schiet overeind in zijn bed.
Hij voelt een koude windvlaag in zijn oren.
'Wat was dat?' mompelt hij.
De volle maan schijnt door zijn raam naar binnen.
Het is weerwolftijd.
Dolfje heeft een harige vacht.
Hij heeft spitse oren en klauwen.
'Oei, ik heb me verslapen.
Ik moet snel naar het Weerwolvenbos...'

2. WINDVLAAG

‘Wrow, opa, er is iets vreselijks gebeurd,’ hijgt Dolfje.

‘Noura zou mij hier ontmoeten.

Maar ze is er niet!

Ik weet niet waar ze nu is!’

‘Huh?’ gromt opa weerwolf.

Hij kijkt naar beneden uit het raam van zijn boomhut.

‘Wacht even, ik kom naar beneden.’

Langs de touwladder klimt opa weerwolf omlaag.

Met zijn wandelstok wijst hij naar Dolfje.

‘Wat bedoel je, Dolfje?’

‘Ik heb vaak heel leuke dromen,’ zegt Dolfje.

‘Het is steeds alsof ik in een film zit.

Daarin gebeuren dan heel bijzondere dingen.

Ik zie mijn dromen als een soort avonturen!

Maar nu is er iets heel raars aan de hand, opa.

Al mijn dromen en herinneringen zijn verdwenen.

Zomaar!

Maar ik weet zeker dat er een heel belangrijke droom bij was.

Die had met Noura te maken.

Het leek allemaal heel echt!

Ik schrok wakker en toen was ik alles kwijt!

Mijn hoofd was helemaal leeg.

Er zat geen enkele droom meer in.
Geen één herinnering!
En nu is Noura ook weg!
‘Hm,’ bromt opa weerwolf.
‘Dat is wel heel raar, Dolfje.
Dat lijkt wel het werk van een...’
Opa schudt zijn hoofd.
‘Nee, dat kan haast niet,’ mompelt hij.
‘Wat dan, opa?’ gromt Dolfje.
‘Zeg het dan!’
Opa weerwolf kijkt peinzend omhoog.
De volle maan loert als een groot rond oog
omlaag.
‘Heel lang geleden, toen mijn opa nog leefde, was
er een verhaal over een vreemd wezen.
De droompakker, zo noemden ze hem.
Een wezen dat dromen stal uit de hoofden van
kinderen.
Soms ook van dieren, maar toch vooral van
kinderen.’
‘Wrow!’
Hoe kan dat nou?’ vraagt Dolfje.
‘Hoe zag die droompakker eruit?’

‘Tja,’ zegt opa weerwolf.
‘Het was een vreemde snuiter.
Mijn opa zei dat de droompakker zich verplaatste
als een strook zwarte rook.’

Zo drong hij door kieren de huizen binnen.
En daarna glipte hij als een koude windvlaag de
hoofden van kinderen binnen naar de plek waar
de dromen zijn opgeslagen.
Hij pakte al die dromen en nam ze mee naar zijn
grot.’
Opa weerwolf kijkt Dolfje indringend aan.
‘Maar natuurlijk was dat alleen maar een verhaal.
Een soort sprookje...’
Even zegt Dolfje niets.
Zijn ogen worden groter achter zijn brillenglazen.
‘Wat is er, Dolfje?’ gromt opa.
‘Waarom kijk je zo verschrikt?’
‘Het laatste wat ik droomde was dat Noura om
hulp riep!’ fluistert Dolfje.
‘Alleen dat herinner ik mij nog.
Toen ik wakker werd, voelde ik een koude
windvlaag in mijn oren.
En meteen daarna waren mijn dromen
verdwenen...’